

„Kad neprisiriščiau prie nieko“

Prašyk Tėvo, Sūnaus ir
Šventosios Dvasios, ir savo
Motinos, kad padėtų tau save
pažinti ir verkti dėl visokio
purvo, kuris perėjo per tave,
palikdamas – ak! – tiek
nuosėdų...

kovo 2 d.

– Ir sykiu, nesiliaudamas apie tai
mąstyti, sakyk Jam: „Jėzau, duok man
Meilę kaip apsivalymo laužą,
kuriame sudegtų mano varganas
kūnas, mano vargšė širdis, mano

vargšė siela, nusivalydamą visą žemišką skurdą... Ir kai jau būsiu tuščias ir netekęs savo „aš“, pripildyk ją savęs, kad neprisiriščiau prie nieko čia, apačioje; te mane nuolat palaiko Meilė“.

Viešpats klausosi mūsų, kad galėtų įsikišti, įžengti į mūsų gyvenimą, kad išvaduotų mus nuo blogio ir pripildytų gėrio. *Eripiam eum et glorificabo eum*, išgelbėsiu jį ir jam garbę suteiksiu – sako Jis apie žmogų. Taigi turime tikėtis garbės. Čia vėl kalbame apie mūsų vidinį dvasinį gyvenimą. Šios šlovės viltis stiprina mūsų tikėjimą, puoselėja mūsų meilę. Taip ima veikti trys teologinės dorybės, dieviškosios dorybės, kurios daro mus panašius į Tėvą Dievą.

Tiesiog negalime sustoti. Privalome žengti vis pirmyn į tikslą, kurį nurodė šventasis Paulius: „Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus.“ Siekiame aukšto ir

labai kilnaus dalyko – šventumo, susitapatinimo su Kristumi. Tačiau juk ir nėra kito kelio mums įaugti į dieviškąjį gyvenimą, per Krikštą Dievo pasėtą mūsų sielose. Judėti į priekį – tai augti šventumu. O eiti atgal – tai atsisakyti krikščioniškojo gyvenimo plėtros. Dievo meilės ugnį reikia kurstyti. Ji turi augti ir ryškėti kasdien, vis labiau įsišaknydama mūsų sielose. Ši ugnis turi sudeginti daugelį dalykų. Jeigu jos nepakurstysime, ji ims gesti. (Kristus eina pro šalį, 57–58)